

give sin fuldeste Tilslutning; den kan aldrig udtales ofte nok, den har trøstet og løftet mangt et/bøjet Sind i tunge Tider, og det vil den fremdeles gøre. Der er ingen Tvivl om, at det er bedre at være en sønderjysk Bonde, der bærer tungere Tryk, end nogen udenfor staaende ved, og giver sine Børn i Arv en Kærlighed, der ikke dør, og et Mod, der har vokset sig stærkt i livslang Kamp mod Overmagten, end at bære Kejserkronen og efterlade sine Børn en Uret at værne om.

Det er uden Tvivl ogsaa sandt, at Tanken: det er bedre at lide Uret end at gøre Uret i al Almindelighed ligger os Kvinder nærmere end Mændene, for hvem det falder naturligere *at stride imod* Uretten end at bøje sig under den. Men naar det gælder Sønderjylland, gælder vort Folks Hjertesag, saa maa vi Kvinder aller helst forene de to Standpunkter, saa at vi for Øjeblikket bøjer os taalmodig under Uretten, men gør det, stærke i Haabet om, at en Oprejsningens Tid *maa* komme. Gør ikke Mændene ligesaa, strider baade med Taalmod og med Kraft? Kan ikke denne Sag forene os alle sammen, Højre og Venstre, rige og fattige, Mænd og Kvinder? Har den ikke for en Del gjort det? Har vi ikke i Vinter følt dette som noget godt, der kom ud af noget ondt?

Mulig forholder det sig, som der staar i Artiklens første Afsnit, at for mange af os ligger Sønderjylland „noget fjernt“; men det bør ikke være saa, og vi har det i vor egen Magt at forkorte Afstanden. Lad os gøre det, lad os holde fast paa Sønderjyderne! Lad os sige som Hostrup i Digtet „Risbøgen“:

„Hold fast, om saa al Verden lo,
hold fast, om du maa græde!

Ja, kære Læser, prøv paa at komme i virkelig, haandgribelig Berøring med Sønderjylland! Prøv, hvad det vil sige at komme sejlene ind til Sønderborg og se Dybbøl Banke med sine egne Øjne, at vandre hen over alle de minderige Steder og frem for alt at lære den Befolkning at kende, som bor dernede. Prøv paa at være en lille Smule for dem, bare for et enkelt Hjem, et enkelt Menneske — helst et af Børnene eller en af de unge — og du skal se, hvor meget et saadant Baand vil være for dig selv, se, hvordan dine egne Bryderier svinder ind til ingen Verdens Ting, og hvordan der netop paa den store Alvors mørke Baggrund stiger ny og rigere Glæde frem.

Lad os heller ikke forsømme at virke for Sagen her hjemme, virke i det smaa og hverdagslige, sørge for, at Bør-